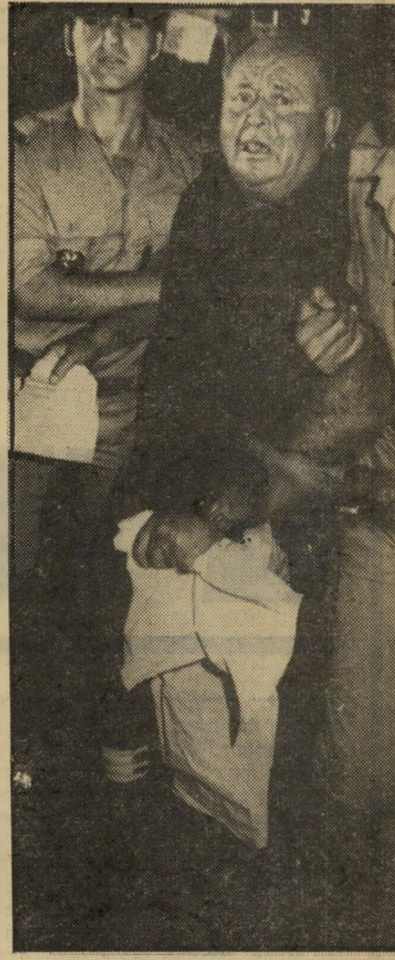

שאנחנו נושאים עימנו היא של הרבה יותר.

לגרי ברנר בן ה-28, מקיבוץ חצור, היה בשנות האחרונות מגע עם רבים מאנשי הקיבוץ-המאוחד ואיחוד-הקיבוצים והקבוצות. גרי, ליד ארצות-הברית ש-עלה לפני שבע שנים לארץ ועובד במפעל-על-המתכת של קיבוצו, הוא מהפעילים הראשונים של תנועת שלום עכשיו. כמי ששירת בצה"ל כשריונאי ומוסיף לעשות זאת במילואים, התגייס גם לאירגון הר-עזרת באזור הדרום. סבב ביישובי הדרום לשכנע רבים ככל האפשר לבוא למצעד. "אמרת לי להם: מוטב להפגין לפני המח-

מעצר איש, "שלוש בטוח" הפגנה בלתי-חוקית!

דל ולא אחריו." לדבריו נתקל בהיענות גלבת בקיבוצי המאוחד והאיחוד. "בגבי עת-ברנר בלבד חתמו עכשיו 450 איש על עזמת שלום עכשיו. רבים מתנועות אלה, במיוחד הצעירים, הגיעו למצעד למרות שעשו שטות במזכירות התנועות הקיבוציות שלהם. רק מעטים נמנעו מלבוא בגלל ההחלטה הזאת."

אהוב פרחים, לא מלחמה

תוך יום השלטים, ניתן היה להביח גם בשלט אחד כחוב ביפאנית. נשא אותו מוריס טקאי אקי (23) מטוקיו. מוריס, נמוך הקומה ומולוכס העיניים, הוא סטודנט שנה שלישית להנדסה במר-לדתו. לארץ הגיע לפני כחודשיים כמת-גדב לקיבוץ בית-זרע. להפגנה בא עם עוד כ-30 חברים מהקיבוץ ומיספר זהה של מתנדבים.

למרות שאינו אורת המדינה הרגיש חר-בה להצטרף להפגנה. "באתי לכאן להפ-גין למען השלום", סיפר. "אם לא היה שלום במזרח-התיכון בכל מחיר, שהוא תפרוץ ביום מן הימים מלחמת-יעולם שלי-שית. כיפאני אני יודע היטב מה הרסנית היא פצצת-האטום. איני רוצה שהדבר יק-רה שנית. לכן אני סבור שעל שני הצ-דדים לעשות ויתורים מקסימליים כדי להגיע לשלום."

ידי גורן בת ה-21, סטודנטית למש-פטים מתל-אביב, ישבה על הארץ בכיכר מלכיים-ישראל, כשלצידה כלב וידיד. היא לא הוטרדה מההמון שהסתופף סביבה,

האזינה לנאומים ולשירי השלום שהדיחם הגיעו אליה דרך הרמקולים. לפני כשנה סיימה את שירותה בצה"ל. מאז היא פעי-לת שלום עכשיו באוניברסיטת תל-אביב. אין לה פקודות באשר לחינוך נוכחותה בהפגנה. "הכי חשוב זה להיות פה עכשיו", אמרה. "לא הייתי שלמה עם עצמי אם לא הייתי באה."

רשל קיי בת ה-18, בעלת תווי-הפנים העדינים והשיער הבלונדי הגולש, צעדה לאורך כל מסלול המצעד יחפה, לבושה במכנסי ג'ינס וחולצת תכלת. בפה קמוץ אמרה בטון קשוח: "אני עומדת בפני גיוס. למרות שאני לא רוצה להתגייס, אני לא אצהיר על דתיות. אני מתנגדת למלחמות. כל דבר אפשר לפתור אם יודעים קצת לוותר. גם זוג שוני חייב לדעת לוותר האחד לשני. אז למה שאנ-נו הישראלים לא נוותר על כמה מהש-טחים למען השלום?"

רשל עלתה מגני-וילנד לארץ עם הוריה לפני 15 שנה. הוריה מתגוררים במושב דה-ניצן ועוסקים שם בחקלאות. רשל עז-מה נמצאת כיום בקיבוץ כרם-שלום, שם היא עובדת בגינות-הגוי, נאמנה לסיסמה "אהוב פרחים - לא מלחמה". מלבד זאת היא גם שחקנית כדורסל מצטיינת. "שמע-תי על תנועת שלום עכשיו", סיפרה ומאז אני משתפת בכל ההפגנות שהיא מאר-גנת. אולי ההפגנה שנערכה היום תוציא כמה אנשים בארץ מאדישותם והם יבינו שלא מספיק לרצות שלום. צריך רק לע-שות משהו כדי לקרב אותו."

שמעון דייל (30) עלה לארץ לפני עש-רים שנה מאפגניסטן. הוא הגיע להפגנה בלוויית שתי אחיותיו וכלבתו ליוזה, שעל צווארה היה מוצמד קולר עם הסיסמה שלום עכשיו. דייל, המתמחה בראית-חש-בון, סבור שיותר מאשר לצרכי-פנים חשובה ההפגנה לצרכי-חוץ: "כדי שתדמי-תנו בעולם שתתפר. בגין יסתדר יפה מאד בקמפי-דייוויד. אבל השאלה היא מה הוא יוכל לתרום למען השלום. אם אני רוצה להגיד לו את דעתי בנידון, אינני יכול לעשות זאת באופן אישי. אני עושה זאת באמצעות שלום עכשיו."

האמא של המפגינים

היא גם קבוצת של ערבים מהמשולש שהגיעו להפגנה, אלה נעצרו כשש פעמים בידי משמרות מייסרה שברקו את זהותם עד שהניחו להם לעבור כדי להש-תתף בעצרת. לעומת זאת מנעו השוטרים גיסויות פרובוקציה מכיוון אחר. כאשר התקרבה קבוצה גדולה של ביריונים ובי-דהם ערימות של כרוזי תנועת שלום בטוח לכיכר, הסתערו עליהם עשרות שוטרים ואנשי מישמרה-גבול הרחיקו אותם ממקום העצרת, החרימו את כרוזיהם ונעצרו כמה מהם.

"מה יש? אסור כבר לחלק כרוזים?" התממו אנשי שלום בטוח.

אבל לשוטרים היתה עילה לעצורם. כיוון שבאו במאורגן ובקבוצה הם לא היו עוד מחלקי כרוזים תמימים אלא "הפגנה בלתי חוקית". זו פורקה לפני שהחלה.

יותר בריימזל היו מחלקי-כרוזים עליהם הודפסו שירי לעג לאנשי שלום עכשיו בנוסח: יש לי שתי וילות - אחת בבת-ים / עם ירידה ישר אל הים. / שניה עם בריכה-שחיה בסביון / אבל - אין לי שלום. / שלום שלום, שלום, שלום עכשיו; / שלום, פלסטין ואש"ף!

מפיצי כרוזים אלה הפכו נלעגים בעצמם נוכח ההרכב האנושי של באי העצרת. לא היה זה מיפגן של יפיי-פוש. אם היו מתוך המאה אלף, שישים אלף צעירים, היו אלה שישים אלף לוחמים - הציבור הוותיק החלק הארי למסגרות-השחורות לנופלים המופיעות בעתונים. אמר אחד המשתתפים במיפגן: "בשקט אפשר היה להרכיב כאן עשר חטיבות של שיריונאים וצנחנים."

ומי שהיו נרגשים יותר מכל היו ותיקי מחנה השלום, שססרו את ההמון העצום של אנשי ארץ-ישראל היפה שהתקהל בכי-כר. אמרה ניבה לגיר, לשעבר חברת קי-בוץ עין-החורש, ומפעילות מחנה השלום: "אני נזכרת בימים שלהפגנות כאלה היו באים בקושי עשרים איש. עכשיו אני מרגישה את עצמי כמו האמא של כל אלה שבאו לכאן היום להפגין."

כדורגל מילחמת הרופאים

קבוצת הכדורגל של מכבי נתניה שבה ביום השלישי שבוע שעבר ממחנה אי-מונים ברומניה. בנמל-התעופה בן-גוריון הקבילו את פני השבים מאמן נבחרת הכדורגל, עמנואל שפר, והמנהל יוסי דגן. הם באו לבשר לחמישה משחקני האלופה, מחזיקת הגביע ומנצחת משחקי האינטר-טוטו, כי למחרת בבוקר יהיה עליהם לארוז פעם נוספת את המיזוודות ולהמ-ריא למחנה אימונים בהולנד.

הנסיעה לחו"ל היא לכאורה בבחינת חלום המוני בית-ישראל, אך לא כאשר המדובר בכדורגלנים בין-לאומיים, מוסי ביקורים בחו"ל, המחפשים דווקא את ה-שלווה בבית. מלכתחילה חשד המאמן שפר, שיהיו כמה מכוכבי מכבי נתניה שיהפשו את הדרך להתחמק מהיציאה להולנד. לכן העדיף לחכות להם בנמל-התעופה, עם בואם, הישר מהמטוס. שפר קבע סגל בן 20 שחקנים שיתאמן בהולנד. קודם לכן הוא שיהרר ממחנה האימונים - בגלל פציעה, ומסיבות אי-שיות - את שחקני מכבי תל-אביב יהודה גריגר, בני טבק ואבי ירושלמי ואת שחקן הפועל תל-אביב, גיל נדאן. היה ברור לו, לשפר, כי אם לא ימריאו כל חמישה השחקנים של מכבי נתניה למחנה, יאבד כל העניין מערכו.

אבל המציאות היתה שונה. חיים בר וגד מכנס, שני שחקני ההגנה של מכבי נתניה, אישרו מייד את יציאתם עם הנב-חרת, בעוד שכל שלושת שחקני ההתק-פה, עודד מכנס, דויד לביא ומשה גריאני התלוננו על פציעות קשות ופסקו: "אנחנו נשארים בבית". שפר נדהם לרגע, אך עד מהרה פסק, שרופא ההתאחדות לכדו-רגל יכדוק בצורה קפדנית את שלושה השחקנים ויקבע אם יוכלו לצאת לאימונים. וכך, באותו הערב, יצא ד"ר ויקטור ארו, רופא ההתאחדות, לנתניה, כדי לע-בור מבית לבית ולבדוק את עודד מכנס, דויד לביא ומשה גריאני. עד מהרה פסק הרופא, שעלה לפני שנים מעטות מכרית-המועצות ומפעיל בין היתר את המכון הרפואי של ההתאחדות לכדורגל, כי משה גריאני פצוע, דויד לביא פצוע, אבל עודד מכנס כשיר לצאת למחנה האימונים. יתרה מזאת: הרופא הבהיר למכנס, כי עליו להתייצב בשעה חמש לפנות בוקר בנמל-התעופה כדי להמריא להולנד.

עונה לא כוכב. ד"ר ארו, בעל מיב-נה הגוף המוצק וארשת הפנים הרצינית, היה מראשוני הבאים בבוקר היום הרביעי לנמל-התעופה. הוא ציפה לעמנואל שפר

כדורגלן גרי מכנס כן פצוע!

כדי למסור לו את מימצאי הבדיקות. שפר האזין - לביא פצוע, גריאני פצוע ו... מכנס בריא. המאמן נמוך הקומה, בעל המוג החם, העיף מבט ימינה, מבט נוסף שמאלה, וכאשר היה ברור לו מעל לכל ספק, כי למרות הכל עודד מכנס לא בא, אמר: "אני אדאג לכך שהוא ייענש". תקנון ההתאחדות לכדורגל מאפשר למאמן הלאומי לדרוש להעמיד שחקנים מפירי-מישמעת לדין. בדרך כלל הם צפויים

לעונשי הרחקה ממשחקי קבוצותיהם. הרמו שבדבריו של שפר היה ברור מאד למנהלי מכבי נתניה. הם הבינו שעם שוב הנבחרת ארצה, בסוף השבוע, ידרוש שפר את העמדתו של עודד מכנס לדין ולא מן הנמנע שיהיה עליהם להתחיל את משחקי הליגה של העונה החדשה ללא כוכב ההתקפה שלהם. מה עושים?

עד מהרה הוקפץ עודד ממיטתו ובלוויית חברי הנהלת קבוצתו יצא לתל-אביב, כדי להיבדק אצל רופא נוסף, ד"ר אהרן פרנק. זה האחרון משמש בשנים האחרונות כרופא קבוצת הכדורגל של בית"ר תל-אביב, ובמקביל הוא משתלם בצורה יסור-דית ברפואה ספורטיבית. בשלהי העונה החולפת טיפל ד"ר פרנק בעודד מכנס והכשיר אותו למשחקי חצי הגמר והגמר על גביע המדינה.

דין מיישמעת. ואומנם, פחות מימ-מה לאחר שד"ר ויקטור ארו קבע שעודד מכנס כשיר לשחק, איבחו ד"ר אהרן פרנק פציעה בירך השמאלית של הכדור-גלן וציווה עליו מנוחה מוחלטת למשך עשרה ימים. "עודד פצוע ואיני מבין מה רוצים ממנו", אמר הרופא. החרה החזיק אחריו הכדורגלן: "אני נשבע שאני פצוע. למה עושים לי את כל זה?"

מאמן עמנואל שפר לא פצוע!

כיצד פסקו שני רופאים דברים שונים בפרק זמן כה קצר? בעוד ד"ר ויקטור ארו שוהה עם הנב-חרת הלאומית בהולנד, וייתכן גם שאינו יודע מה התרחש לאחר הבדיקה שערך לכדורגלן, טוען ד"ר אהרן פרנק, כי ייתכן שהגישה המיקצועית שלו שונה מזו של ד"ר ארו. עוד הסביר ד"ר פרנק, כי אין זה מוזר שלשני רופאים יש שתי החלטות שונות.

עודד מכנס נשאר בבית, הנבחרת הלא-ור מית מתאמנת בהולנד, אבל עם שובו של המאמן עמנואל שפר ארצה יהיו בוודאי הדים לכל הפרשה. שפר ידרוש, ככל הנראה, להעמיד את עודד מכנס לדין, בהתבססו על קביעת רופא ההתאחדות. אבל השאלה הגדולה היא - האם יוכלו דיני בית-הדין המישמעתי של ההתאח-דות לכדורגל להתעלם מקביעתו של ד"ר אהרן פרנק?